

GOŃCZY POLSKI

Kraj pochodzenia: Polska

Data publikacji obowiązującego standardu:

1983 r. (uzupełniony w 2000 r. w zakresie rozszerzenia dopuszczalnych umaszczeń)

Klasyfikacja FCI:

Rasa uznana przez FCI w 2006r. - nr 354

Użytkowanie:

Używany do polowania na zwierzynę płową i czarną, w szczególności na dziki, sporadycznie na zające i lisy na terenach górskich południowej Polski. Charakterystyczny melodyjny gon o zmieniającej się tonacji, u suk znacznie wyższy.

Zarys historyczny:

Gończy Polski jest rodzimą polską rasą, występującą na terenie Polski południowej (Bieszczady, Beskidy, Pieniny i Podhale).

Wygląd ogólny i ważne proporcje:

Pies lekkiej, zwartej, sprężystej budowy (o cieńszym kośćcu niż ogar polski) świadczącej o dużej ruchliwości i odporności na trudne warunki pracy w terenach górskich. Średniego wzrostu, nie przekraczający 60 cm, o sylwetce prostokątnej (9:10).

Zachowanie - charakter:

Zrównoważony, łagodny, jest psem brawurowo odważnym, ale też roztropnym, inteligentnym, podatnym na tresurę. Nieagresywny, ale nieufny w stosunku do obcych. Nieoceniony stróż.

Głowa:

Szlachetna, proporcjonalna do całości. Mózgoczaszka tej samej długości co kufa, lekko wypukła. Guz potyliczny wyczuwalny, ale nie wyrazisty. Stop słabo zaznaczony. Nos czarny, nozdrza rozwarte. Wargi mięsiste, dobrze pokrywające uzębienie, z niewielką fałdą w kątach szpary pyska. Uzębienie mocne, równe, białe, zgryz nożycowy, pełny komplet zębów pożądany. Oczy średniej wielkości, wyraźnie skośne, ciemnobrązowe o łagodnym wyrazie, nie ukazujące białek, powieki nieobwisłe. Uszy zwisające, lekkie, trójkątne, średniej wielkości, osadzone nisko na wysokości zewnętrznego kąta oka. U nasady szerokie, przednim brzegiem przylegające do policzków, u dołu zaokrąglone, pokryte gładką, jedwabistą sierścią.

Szyja:

Średniej długości, muskularna, dość gruba, umiarkowanie wzniesiona, w przekroju owalna. Skóra na szyi luźna, ale nie tworząca podgardla.

Tułów:

Grzbiet prosty, dobrze umięśniony. Kłęb zaznaczony. Łędźwie szerokie, dobrze umięśnione. Klatka piersiowa głęboka, sięgająca do łokci, przedpiersie miernie zaznaczone, żebra daleko zachodzące. Brzuch łagodnie podkasany.

Ogon:

Sięgający do stawu skokowego, średniej grubości, dobrze pokryty włosiem, ze śladem szczotki. W spokoju opuszczony i wygięty szablasto, w napięciu nieco powyżej linii grzbietu.

Kończyny:

Kończyny przednie oglądane od przodu proste. Odległość od łokcia do podłoża równa się połowie wysokości w kłębie. Łopatki długie, skośnie ustawione. Ramiona ustawione w stosunku do łopatki pod kątem lekko rozwartym. Łokcie skierowano do tyłu, nie odstające, ani zbyt mocno przylegające. Przedramiona proste, suche, przekrój kości owalny. Śródreżca suche, sprężyste, lekko wychylone do przodu. Łapy zwarte, lekko owalne. Palce wypukłe, lekko wysklepione. Pazury ciemne. Opuszki o

grubej skórze. Kończyny tylne oglądane od tyłu proste. Uda szerokie, muskularne. Podudzia silnie umięśnione. Stawy skokowe nisko osadzone. Łapy jak u kończyn przednich. Wilcze pazury należy usuwać u szczeniąt.

Okrywa włosowa:

Włos na tułowiu twardy, sztywny i przylegający. Podszerstek gęsty, obfitszy zimą, słabszy latem. Na głowie i uszach włos krótki, jedwabisty. Umaszczenie czarne, wyraźnie odgraniczonym podpalaniem czerwono-brązowym, czekoladowe podpalane i rude w różnych odcieniach. Podpalanie nad oczami, na kufie, podgardlu, piersi, wewnętrznej i tylnej stronie ud, w okolicy odbytu, na palcach, na dolnej stronie ogona do 1/3 lub 1/2 jego długości. Małe białe znaczenia na palcach i piersi nie stanowią wady.

Wzrost:

Wysokość w kłębie: psy 55 - 59 cm, suki 50 - 55 cm.

Wady:

Wszelkie odchylenia od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady obniżające ocenę w zależności od stopnia ich nasilenia. Zgryz cęgowy; za długi lub za krótki tułów; wysokonożność; jasne, okrągłe oczy; zbyt cienka kość; niedostatecznie wyraźnie odgraniczone podpalanie; zbyt rozległe podpalanie.

Wady dyskwalifikujące:

Przodozgryz, tyłozgryz, wnętrostwo.

Uwaga:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.